

Hr. Jørgen Estrup tager slet ikke stilling til det problem, der nu vil opstå rundt omkring i kreditforeningerne. Det er en ren invitation til, at de skal sige nej til alt, hvad der kommer, for nu ved de, at man kommer fra politisk side og siger: Efter min vurdering er det et godt projekt, og det er et kort projekt – og så bliver der hældt statsmidler oveni.

Det er forkert at sige, at markedsmekanismen ikke virker. Den virker udmærket, den har foretaget et fravalg, og det er det, der kan ske på det frie marked.

Men hvis hr. Jørgen Estrup og andre synes, at det her er så fantastisk godt, hvorfor opretter hr. Jørgen Estrup så ikke Estrupfonden, som kan give tilskud til den slags ting, som kan gå ind med egne midler og støtte noget vigtigt byggeri – noget, som hr. Jørgen Estrup synes er vigtigt at få igangsat – i stedet for at bruge tvangsinddrevne skattemidler til det?

Der må jo være 10.000, 100.000 danskere, der vil være med til det her. Hvorfor gør man det ikke på den måde i stedet for at dykke ned i lommeulden hos befolkningen og sige: I tvinges nu til at give støtte til det her?

Det er det, man gør, når man lader det være skatteyderne, som giver et tvangsbidrag.

Hr. Jørgen Estrup burde vise sit åbne sind og sørge for selv at tilvejebringe de midler, der mangler. Og hvis det så var en supplementsfinansiering til kreditforeningerne, ville kreditforeningerne heller ikke i nær samme grad, som når det er statsmidler, der bliver indblandet i det, være fristet til at lade sorteper gå videre og sige nej til faktisk alle projekterne – for det bliver konsekvensen af det her.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg havde sådan set netop ventet, at hr. Kim Behnke ville komme på talerstolen. Det er jo helt oplagt, at her har vi aldeles modsatrettede synsvinkler.

Hr. Kim Behnke hylder det frie individuelle initiativ og mener, at markedsmekanismen skal have lov til at råde og samtidig i og for sig beslutte, hvordan udviklingen skal være. Hvis noget ikke kan trives med det frie individuelle initiativ, er det pr. definition mindreværdigt og bør fravælges.

Men jeg sætter ikke det frie individuelle initiativ over det, som man i fællesskab kunne blive enige om var fornuftigt. Jeg tror ikke på den filosofi, at blot man lader hver enkelt træffe

beslutningerne, får man et samfund, som vi kan være tjent med at leve i. Det tror jeg er forskellen!

Jeg tror, vi kunne bruge nogle eksempler: Hvis man forestillede sig, hvordan miljøet og forureningen ville have det, hvis vi lod den enkeltes frie økonomiske initiativ slå igennem, så ville vi også kunne se, hvad det ville betyde. Jeg tror ikke, det ville være morsomt at leve i et sådant samfund.

Hvis man tager til Sydøstasien, kan man se noget af, hvad det kan føre til. Det er faktisk ikke sundt, selv om det måske økonomisk ganske rigtigt er markedsmekanismen, der får lov til at råde. Men der er en god, fin litteratur på dette område, som præcis viser forskellen mellem den private nytte og den samfundsmæssige nytte. Der er faktisk forskel. Og jeg hylder altså, at man også tager hensyn til den samfundsmæssige nytte. Jeg mener, at vi hver især ikke slår til, men at vi i fællesskab måske kan løfte nogle byrder.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Jørgen Estrup i, at man i fællesskab kan løfte nogle af de her opgaver. Det var også derfor, jeg inviterede hr. Jørgen Estrup til at lave Estrupfonden, som kunne give den slags støtte. Og hvis hr. Jørgen Estrup og jeg har ret i, at der er en kolossal interesse i den danske befolkning for at være med til det her, så ville det ikke være noget problem at rejse den nødvendige kapital. Det er dog trods alt kun 25 mio. kr., det drejer sig om.

Men hvis der nu ingen penge kommer, har hr. Jørgen Estrup et problem, for så har han forbrudt sig mod 3,9 millioner danske skatteydere og har antastet deres personlige frihed ved gennem skatteopkrævning at tvinge dem til at give bidrag til det her. Det er det tvangselement, der måske i virkeligheden er forskellen på hr. Jørgen Estrups og mit syn på de her ting.

Med risiko for, at formanden vil ringe med klokken og sige: Det har ikke noget med forslaget at gøre! – så vil jeg sige, at til diskussionen om miljø og om, hvorvidt det er det enkelte individ, der har et ansvar, eller det er staten, der påtager sig ansvaret, synes jeg, at vi har så rigelig med friske eksempler fra hele Østeuropa. Da bestemte staten, hvordan det skulle foregå, og det gik bestemt ikke godt derovre.